

„Edinost“

Seja enkrat na dan, razen redelj in
ravnikov, ob 4. uri zvečer.

Naročnina znaša:

za celo leto 24 kron
za pol leta 12 „
za četrt leta 6 „
za en mesec 2 kroni

Naročnino je plačevali naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne odzira.

Po tobakarnah v Trstu se prodajajo posamezne številke po 6 stotink (3 nčv.); sva Trsta pa po 8 stotink (4 nčv.).

Telefon št. 870.

Edinost

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petito. Za večkratno naročilo s primernim popustom Poslana, osmrtnice in javne zahvale domaći oglašitvi se računajo po pogodbi

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravnštvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravnštvo, in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinost“

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Razgovor z drom Riegrom.

II.

Samo po sebi se razume, da se v razgovoru z dr. Riegrom nisva mogla izogniti pismu istega do dr. Rimlerja, katero je bilo napravilo toliko šuma (kakor je čitateljem »Edinosti« v spominu. Op. poročev.).

Da, da, je pripomnil dr. Rieger vsled tega poveda, — moje pismo do dr. Rimlerja je vno vo prisililo nemške novine, da so godrnjale in bavile sez mojo skromno osebo. Seveda, je bilo moje pismo zgolj zasebnega značaja, in dr. Rimler bi ne bil smel tega pisma priobčiti brez mojega dovoljenja. (Tudi to je bilo v svoj čas v »Edinosti« zabeleženo. Op. poroč.) No, odpustimo mu to napako, in vprašajmo se, ali sem jaz s tem pismom res zagrešil tisto državno izdajstvo, katero mi hočejo naložiti nemške novine v Avstriji pa v Nemčiji? Jaz sem rekel, žal, ne povsem v diplomatični obliki, ker je bilo pismo privatnega značaja, da bi bilo želeti, da bi voditelj iz Rusije prišli na Dunaj in tam pojasnili, da nevarnost avstro-ogrskega cesarstva grozi izključno s strani Nemčije. Avstro-nemške novine, vsikdar goječe več simpatij do Nemčije nego do svoje domovine, niso hotele razumeti, da moje pismo je pismo patrijota, skrbčega za ohranjenje Habsburške monarhije v njenih sedanjih oblikah in mejah. Popolnoma nasprotno so te vrste novine tolmačile moje pismo samo v tem smislu, kakor da bi jaz klical vmeševanje tuje države — v notranje posle avstro-ogrskega cesarstva. Z jedno besedo: te novine so me obdolžile državnega izdajstva. Seveda, tem novinam in osebam, katere inspirirajo z Dunaja ali pa iz Berolina, smo mi, Čehi, vedno najneprijetnejša smet v očeh, in naj smo mi karkoli storili na korist avstro-ogrskega cesarstva in pa Habsburške dinastije, od te gospode smo slišali vedno le odgovor graje radi državnega izdajstva! Jaz sem že prestar, da bi se povodom svojega pisma do Rimlerja lotil polemike s to gospodo!

No, to so storile naše narodne češke novine (tudi »Edinost« takoj v prvi čas in v smislu Riegrovem. Op. poroč.), katere so pokazale mojim obdolževalcem na tiste slučaje, ko so naši Nemci dejansko izdajali avstro-ogrsko cesarstvo! Ko je bil v svoj čas v Hebu shod naših pangermaneev, ki je zaključil s prepričanjem z deželnimi žandarmi, — ali ni jeden iz znatnejših nemških poslancev telegrafoval v isti noči

cesarju Viljelu ter ga prosil zaščite Nemcem radi pobijanja od strani žandarjev? In ali se ni že s tem samim vršilo državno izdajstvo, ko so priznavali vmeševanje tuje države v notranje avstrijske posle? Ali, ko je veliki vojvoda Waimarski protestoval proti znanim jezikovnim (Badenijevim) naredbam — ali, pravim, ni bilo to vmeševanje tuje države v naše notranje posle? Avstrijsko-nemške novine so pozabile na to, ko so se same z oduševljenjem udeležile tistega državnega izdajstva, katere sedaj mene dolže z največjo smelostjo.

Kar pa se dostaje velikonemških novin glede na tu razgovorjeno vprašanje, je ujih vloga umevna. Tukaj imajo Nemci pravo, da vabijo k sebi na jesenske manovre visokopostavljene goste iz Rusije, a Avstrija po njih menjenju nima prava storiti isto? Zakaj se je pokojni Bismarck odločil v to, da je tako sramotno osleparil Avstrijo, ko je — kljub uže obstajajoči trozvezi sklenil — zvezo z Rusijo, napravljeno proti Avstriji, a vsak poskus Avstrije k bližanju z Rusijo pretresajo v Berolinu kakor izdajstvo na trozvezi! Zakaj, naposled, morejo iz Berolina kazati jedno ljubeznjivost za drugo v odnošaju do Rusije, a Dunaj podrobnih ljubeznjivosti ne kaže, da si one ne vežejo k ničemu? Jako prost je razlog temu: v Berolinu nočejo tega, a na Dunaju so se privadili z največjim, dasi poniževalnim, počevanjem vsega tega, kar so ukrenili in zaželeli v Berolinu.

Ruski novinar je obrnil potem razgovor na nemškega poslanika na Dunaju, kneza Eulenburga, kateri deluje stalno na to, da se Dunaj uklanja Berolinu.

Baron dr. Rieger pravi, da ni res, da bi ta poslanik pogostoma hodil v Berolin ali na sprehod po Evropi. On je, po mnenju Riegrovem, v viši meri nadarjen človek. On seveda silno škoduje češkimi interesi, on je nenavaden diplomat, in Nemci se stališča svojih interesov ne morejo želeti sebi boljšega poslanika na Dunaju. Mi Čehi — pristavlja Rieger — se tolažimo s tem, da je knez Eulenburg častiluben in da postane on kmalu — nemški kancelar, ker poslednji čas se je omajala pozicija grofa Bülowa.

Vi mislite, je pristavil ruski gost, da kakor nemški kancelar ne bo knez Eulenburg toliko pritiskal na Dunajsko vladu. Na to je Rieger zatrdil, da osebna dotika ima vselej

slutil, da iščejo zdravnika in njegovo pomoč. Oni sti z grozo vsprejeli vest, da jaz nisem novi doktor, ki je na stanovanju v hiši mojih starih roditeljev. A jaz sem pohitel iz sobe, rekši, da pridem takoj z iskanim zdravnikom. Tako je bilo tudi. Zdravnika sem našel doma in ga dovel takoj. Ko sva došla, je bilo mladici gospiček toliko bolje, da je prišla k vesti. Zdravnik ni našel ničesar, kar bi moglo delati skrbi. — Ko me je deklica opazila, je bila vidno silno zmedena; no priznati mi je, da je bilo to bolj od radosti in presenečenja. Tako sem se bil seznanil žnjo. V hišo njeno, na žalost, nisem mogel več dohajati, ali Ti veš — kako je pri nas v Hrvatski. Pa tudi da je doba vojne, ljudje se vendar niso nehali zabavati. Potem sem imel nekolikokrat priliko, da sem se sešel žnjo. Ko sva se videla tretjkrat, nisva si več skrivala ljubezni svoje.

No, bogovi so milostljivi zaljubljenim! Če tudi nisem mogel v njeno hišo, prišlo je na drugo stran tako, da me to ni nič oviralo. Pravim Ti, kakor da neka uporna usoda vse tako urejuje, da mi je vse na korist ljubezni tej. Pomisli, moji stari roditelji —

velikanski upliv. Naš minister zunanjih poslov ob vsej korektnosti in udanosti interesom avstro-ogrske monarhije, — je človek, ki se lahko udaje uplivom drugih ljudi in s tem je toliko laže umeti vplivanje kneza Eulenburga na grofa Goluchowskega, da radi tega naša avstrijska vlada vidi svojega najboljšega prijatelja in zaščitnika zlasti v osebi poslanika Nemčije. Daleč od središča velikonemške politike ne drznem se jaz (Rieger) proročati bodočnosti, vendar pa ponavljam svoje mnenje, da se grof Bülow ne bo držal dolgo na svojem kancelarskem mestu. Med temi, kateri bi mogli priti na njegovo mesto, je treba poštovati med prvimi kneza Eulenburga. Govoré, da je naslednik knezu Eulenburgu na dunajskem dvoru že določen v osebi pl. Planwitza.

Tega pa baron Rieger ni pobliže označil našemu novinarju.

V Trstu, dne 26. avgusta 1901.

Ruska sodba o hrvatski duhovščini sploh in biskupu Strossmayerju še posebej. Znameniti ruski publicist Lašin, ki se je nedavno mudil v Zagrebu, piše listu »Ruski listok« med drugim tudi to-le: »Svojo neodvisnost in narodno svobodo so Hrvatje vsikdar branili in jo branijo sedaj svojimi silami brez pomoči ali sodelovanja katerega drugega slovanskega naroda. Hrvatska duhovščina je prešinjena brezumno ljubavjo do Slovanstva. Spominjajte se škofa Strossmayerja! V vsej Avstro-Ogrski je on jedini cerkveni vladika, ki se odkrito čuti in priznava Slovanom pred prestolom: toliko cesarja, kolikor papeža! Treba priti v Zagreb, da spoznaš, kaj pomenja za hrvatski narod Strossmayer, treba poznati življenje in zgodovino tega velikega Slovana in dičnega starčka, da se morejo oceniti njegove zasluge ne samo za Hrvate, ne samo za južno, ampak za vse Slovanstvo.«

Politični pregled.

V TRSTU, dne 26. avgusta 1901

Prof. in poslanec Spinčič povodom smrti dra. Kaizla. Dični zastopnik naše Istre je odposlal gospe udovi nastopno brzojavko:

Ekseelence Kamila Kaizl Karlin-Praga. Prosim, blagoizvolite vsprejeti moje najgloblje

zlasti stara mati, so vedno razmišljali, kako radost bi priredili mojemu očetu, odkar je dobil red Marije Terezije ter postal baron. Na zadnje so se domislili, da mu kupijo nekó posestvo. A to posestvo je v neposrednem sosedstvu z imetjem roditeljev moje male izvoljenke. In tako se je uredilo, da sem z divnim angeljem vsaki dan — seveda pod znakom rože. Nikdo niti ne sluti pravaga. Njena majka in teta le kakor da sumiti nekaj. — Ali — do sedaj je vse dobro šlo.

Ali je sedaj jasno Tebi, moj filozof, zakaj moram dobiti dopust? — Moram, moram ga dobiti, ker brez angela svojega ne morem več živeti, in mnogo tega bo še, kar mi bo urediti in prirediti, predno odidem zopet v službo. Da, moja mala boginja bi sila rada, da slečem cesarsko suknjo in odpašem sabljo. No, jaz vem, kaj mi je dolžnost, kakor sinu slavnih vojakov in nosilcev imena, ki se že tri stoletja proslavljajo na bojnih poljanah. Ne skrbi za to! V ostalem — znal bom spraviti v sklad svojo vojaško dolžnost in svojo ljubezen.

(Pride še.)

sočutje na smrti Vašega dobrega soproga, glasovitega češkega domoljuba, dobro poznane tudi med Hrvati, mojega prijatelja. Krepi naj Vas Bog in Vas ohrani skupno z dragima hčerkami! Pokoj mu večni!

† **Grof Fran Coronini.** Včeraj ob 8^{3/4} uri zjutraj je umrl v St. Petru pri Gorici, vsled vnetja trebušne mreže, grof Fran Coronini, bivši deželni glavar goriški, bivši predsednik zbornice poslancev na Dunaju in bivši načelnik državnozborskega, po njem imenovanega Coroninijevega kluba. Deželni glavar dr. Payr je pozval vse deželne poslance na pogreb, ki bo jutri ob 5^{1/2} uri pop. Župan dr. Venutti je sklical sejo občinskega sveta. Za danes le toliko, nekoliko besed o pokojniku spregovorimo pozneje.

Deželnozborske volitve na Kranjskem. Katoliško-narodna stranka je že priobčila kandidate za kmečke občine. Ti so: 1. Za ljubljansko okolico in sodni okraj Vrhnika: Fran Povše, državni poslanec v Ljubljani. Dr. Ivan Šusteršič, državni poslanec v Ljubljani. 2. Za okraj Kamnik-Brdo: Andrej Mejač, posestnik v Kaplji vasi, župan občine Komenda. 3. Za okraj Kranj-Tržič-Loka: Dr. Janko Breje, kazenski zagovornik in odvetniški kandidat v Ljubljani, Oton pl. Detela, deželni glavar v Ljubljani. 4. Za okraj Radovljica-Kranjska gora: Josip Poganič, državni poslanec in posestnik v Podnartu. 5. Za okraj Postojna-Logatec-Senožeče-Lož-Bistrica-Cirknica: Franc Drobnič, posestnik v Novi vasi pri Blokah h. št. 4, dr. Janez Krek, profesor bogoslovja v Ljubljani. 6. Za okraj Vipava-Idrija: Franc Habe, posestnik na Gočah. 7. Za okraj Novo mesto-Kostanjevica-Krško: Josip Dular, posestnik v Jurka vasi pri Novem mestu h. št. 7. 8. Za okraj Trebnje-Višnja gora (Zatičina)-Žužemberk-Mokronog-Litija-Radeče: Franc Kosač, župan in posestnik na Grosupljem, dr. Viljem Schweitzer, odvetniški kandidat in urednik »Narodnega Gospodarja« v Ljubljani. dr. Ignacij Žitnik, državni poslanec v Ljubljani. 9. Za okraj Kočevje-Ribnica-Velike Lašice: Franc Jaklič, učitelj v Dobropoljah, Primož Pakiz, posestnik v Zamostecu pri Sodržici. 10. Za okraj Črnomelj-Metlika: Viljem Pfeifer, državni poslanec in posestnik v Krškem.

Shod zaupnih moš v Mariboru. Smatramo za svojo dolžnost, da tu po »Südsteierische Presse« — prvem od glasil spodnještajerskih Slovencev, ki nam je prineslo poročilo o tem shodu — podamo še nekoliko podatkov, oziroma popolnila.

Shoda se je udeležilo do 500 zaupnikov. Shod je otvoril deželni poslanec dr. Rozina. Predsedoval je dr. Josip Serbec. Deželni odbornik in državni poslanec Fr. Robič je podal temeljito poročilo, v katerem je plastično predočil vse krivice, ki jo trpi Spodnji Štajer toliko od strani nemške večine in deželi kolikor od strani vlade. Slovenski poslanci so zato stopili v abstinenco, ker Nemci nimajo srea za naše pravične zahteve. Tu je navajal govornik kričeče izglede, kako je Spodnji Štajer povsod zapostavljen ostalemu delu dežele. Govornik je zaklical povzdignemim glasom: »Kje so oni, ki zahtevajo od nas, da naj bi se sedaj brezpogojno povrnil v deželni zbor! To so izdajice naših slovenskih pravie! Tu povdarjam, da se brez pridržka ne povrnemo več tja notri! Ko je šlo za to, da izstopimo, se je povdarjalo, da je to edini korak, da kaj dosežemo. Jaz sem izjavljal svoje pomisleke, da se bojim, da je naše ljudstvo premehek, da bo imelo premalo potrpljenja. Žal, da je prišlo tako in napadeni smo bili zahrbtno od naših lastnih rojakov. No, jaz zaupam modrosti slovenskega kmeta.« — Potem je govornik omenjal, da je nedavno govoril s cesarskim namestnikom, ki

PODLISTEK.

Pripovedovanja starega papirja.

Hrvatski pisal Šandor Gajski. Poslovenil M. C-4-č.

Slednjič veš Ti najbolje, kake smo mi v našem regimentu. Nikdar se ne izogibljemo doživljajem in pustolovstvu! Šel sem torej za njim in dve tri hiše dalje me je uvel v hišo, nepoznano mi, ali gospodski urejeno. Moreš si misliti, kako sem bil srečen in razvnet, ko sem se nekoliko trenutkov potem našel v udobni in lepo urejeni sobi, a v sobi — na divan položeno opazil in spoznal ta hip njo — svojo malo, oboževano že dve leti. Bilo jej je slabo, a sirota niti očesi n'odprla, ko sem vstopil. Pred menoj sti prišli dve gospi ter sti, kakor sluga, javkaje in vklikaje dvigali roki proti meni ter me rotili, naj pomorem detetu, ki je bilo še ravnokar — pred nekoliko minutami — tako rekoč popolnoma zdravo in se šalilo, a je potem n'enk'rat, brez kakoršnjega bodi razloga, palo v nezavest. Takoj sem pogodil, da se je tu pripetila kaka pomota, vsled katere sem jaz prišel semkaj. Povedal sem, kdo sem, ter

ga je pooblastil, naj pove tu, da vlada želi, da bi Slovenci šli zopet v deželni zbor. Sedaj pa — je menil govornik — ni ugoden trenotek za to. Prosi torej, naj se danes ničesar ne odloči v tem pogledu. Slednjič se je obrnil do slovenske žurnalistike z apelom: »Slovensko novinstvo prosim, naj vendar ne piše v takem tonu, kakor do sedaj, o slovenskih deželnih poslancih, in naj vsaj v sedanjem važnem trenotku ne silí k zopetnemu vstopu. Te prošnje ne stavljam v interesu deželnih poslancev, ampak v interesu slovenskega naroda na Štajarskem.«

Jednako je tudi deželni poslanec dr. Iv. Dečko branil abstinenco. Posebno je povdajal, kakim osebnim insultam so izpostavljeni Slovenci v deželnem zboru in Građen. Za Slovence nimajo v Građen drugega nego zaničevanje. Prazne klopi v zbornici v Građen so preglasen protesten pojav, katerega ni možno preslišati. Sedaj ne more nikdo zahtevati od nas, da bi zopet vstopili; to bi bila velika politička pogreška. O naših razmerah je zloga posebna potrebna. Posamičnik ne more ničesar storiti, jeden stan sam ne reši naroda; zločnost vseh stanov je ob sedanjih razmerah posebno potrebna. Kdor hoče puntanje, tega svarimo, naj ne postane grobokopom svojega naroda.

Kmet Jak. Vrečko je izrekel dež. poslancem popolno zaupanje, zahteval pa je mesto abstinence — obstrukcije! Istotako je bil dr. Anton Brumen za skrajno obstrukcijo. Moll nas do sedaj ni dovel do cilja, poskusimo z Dur. Tema govornikama je odgovarjal dr. Rozina, mené, da sedaj je lahko risati načrte za bitke pri Kraljevem Građen, Custozzi itd. Ko so se slovenski poslanci odločili za abstinenco, se ni še nič vedelo o vspehih skrajne obstrukcije. Naravna obstrukcija (ropotanje itd.) ni možno v Građen, tehnična (dolgi predlogi itd.) pa itak ni še izključena in ravno za to imamo Slovenci izvrstno sredstvo — slovensko besedo!

Na to je bilo soglasno vsprejetih devetero resolucij. V svojem navduševalnem zaključnem govoru je predsednik dr. Sernee zopet pozivljval k slogi.

Mej vsprejetimi resolucijami se nam vidi sila važna V., to je, ona, ki zahteva narodno avtonomijo za južnoštajerske Slovence. K stvari se povrnemo še s posebnim ozirom na boj, ki se bije na Tirolskem med Nemci in Italijani iz jednecega povoda.

Makedonsko gibanje. Od jednega člena makedonske zveze je dobila »Information« daljši dopis, iz katerega posnemamo, da je rešenje Sarafova — bivšega načelnika makedonskega odbora — v Romuniji izzvalo veliko nezadovoljstvo, v Turčiji pa naravnost potrtost. Sedaj govore, da je bila taka sodba že v naprej dogovorjena med bolgarsko vlado in makedonsko zvezo. To pa da ni res. Nasprotno: vlada je neprestano pritiskala na preiskovalnega sodnika, da bi bil Sarafov obsojen. Karavelov je le želel, da bi mogel Sarafova in tovariše še na dalje obdržati v zaporih, ker eventualna ustaja v Makedoniji v tem času bi mu prišla jako navskriž. Posebno pa hoče on to, kar hočejo v Rusiji. V Rusiji pa da ne žele sedaj na Balkanu kakega gibanja za svobodo. Sarafov in tovariši so bili rešeni krivde jedino zato, ker res niso bili krivi. Vse priče so govorile obtoženecem v prilog. Obteževalni material, došel od romunskih oblasti, je bil povsem nedostaten in pristranski.

Navdušenje, ki je navstalo vsled rešenja Sarafova in tovarišev, priča, da masa bolgarskega naroda ni zadovoljna s sedanjim vedenjem Rusije, oziroma z nje politiko na Balkanu. Ni dvomiti, da bosti tako Turčija kakor Rusija zahtevali od sedanje bolgarske vlade novih odredb proti makedonskemu gibanju. To pa bo v pogubo sedanji vladi Karavelova. Kajti makedonsko gibanje se ne daveč zadrževati! Povsodi po Turčiji se kar instinktivno, brez vsacega impulza od zunaj, vstvarjajo čete dobrovoljcev, ki dajejo mnogo opraviti turškim oblastim. Mnogi navdušeni mladi Makedonce, pripadajoči večinoma olikanim stanovom, prestopajo mejo in skušajo netiti ustajo; ob takih okoliščinah pa je nemožno, da bi makedonsko prebivalstvo Bolgarije — ki se itak že več let pripravlja na ustajo in razpolago tudi že s precejšnjimi sredstvi — ostalo mirno. Ni je moči, na svetu ki bi mogla preprečiti to gibanje, a za Bolgarsko je to tem bolj nemožno, ker masa prebivalstva očitno simpatizira s tem gibanjem. Rešenje Sarafova ne pomenja torej le maralne

zmage pravične makedonske stvari, ampak tudi začetek energične akcije tlačnemu slovanskemu prebivalstvu v Turčiji v prilog. In v resnici ne gre o vsem tem gibanju le za kako lokalno makedonsko stvar. Razmere sredi balkanskega polotoka so take, da najmanja vstaja v jednom delu istega potegne v igro vso državo. To je tem verjetneje, ker je turška vojska v največji meri nezadovoljna in ker Turčija ne more več računati na zvestobo Albancev. Razburjenje v Bolgarski sami je jako veliko, rekli bi skoro lahko, da je ljudstvo le pričakovalo izid pravde, da se energičneje zavzame za stvar Makedoncev. Vlada je v jako neprijetnem položaju. Kajti med tem ko je na jedni strani prisegla pokorščino Rusiji in mora vse storiti, da bi udušila gibanje, zahteva na drugi strani bolgarski narod od nje očitno patriotično vedenje. Karavelov je izigral svojo zadnjo karto in res radovedni moramo biti, kakov zaključek bo imela ta interesantna igra.

Vojna v južni Afriki. Znani angleški vojni kritik, Charles Williams, sodi jako neugodno o dosedanjih operacijah Angležev. Prav nič bi se ne žudil, ako Dewet zopet udre v kapsko kolonijo. »Situacija se ni — pravi Williams — bitstveno spremenila, in je jasneje, nego kedaj, da območja ene ali druge republike nismo zaseli v praktičnem pomenu te besede, in da je sovražnik zasel toliko naše stare kapske kolonije, kolikor imamo mi od njegovih dveh prejšnjih teritorijev. Buri groze resno našim zvezam; mi nismo v stanu čuvati niti lastnih lojalnih kolonistov. Vsej tej vojni manjka jednotege zistematičnega vodstva.«

»Times« sodi nekoliko ugodneje, pravi pa vendar, da so sedanje angleške čete že preutrujene, in da bi morali poslati v Afriko novih, spočitih regimentov iz Indije.

Tržaške vesti.

Včerašnji dan. Včeraj so bili mestni oziroma okoličanski Slovenci razdeljeni na tri lepa in pomembna slavja. O slavlju v Devinu govorimo na drugem mestu. To je vspelo najslajneje. A z velikim zadoščenjem doznajemo, da je bilo tudi v Rojšanu in na Opčinah velelepo v vsakem pogledu. Pričakujé poročila iz obeh krajev, pridajamo le, da je bilo v Rojšanu pomembno zlasti to, da je bilo polno domašinov in med temi tudi takih, ki dosedaj niso bili naši.

Izlet »Sokola« v Devin. Točno ob 3. uri popoldne je odplul od mola S. Carlo parnik »Zaule«, poln slovenskih izletnikov, proti Devinu. Med izletniki opazila se je tu pa tam kaka sokolska oprava, bilo jih je veliko, veliko premalo. To je vsakako žalostno za mesto, v katerem živi toliko tisočev zavednih narodnjakov, kakor v Trstu. Vsi, katerim je kaj pri sreč sokolska ideja in ki umejo njeno velikansko važnost za probujo naroda, delovati bodo morali na to, da se bo naš »Sokol« v bodoče impozantneje predstavljaj občinstvu. Na krovu je svirala Wagnerjeva godba; spredaj je plapolala sokolska zastava, na strani pa krasna nova zastava pevskega društva »Kolo«. Morje je bilo popolnoma mirno in gladko, vreme krasno in razpoloženje na parniku vsled tega izborna. Veselo smo se vozili ob slovenski obali Jadranskega morja tja v starodavni Devin, v našo važno, tolikim napadom izpostavljeno narodno trdnjavo. Mnogo izletnikov pa se je podalo v Devin po železnici, ker so se bali, da ne bo mogel parnik sprejeti vseh izletnikov. Med vso potjo se je razlegalo veselo petje in je svirala godba. Ko smo se približevali devinskemu pristanu, zapazili smo že od daleč na gričih ob obali mnogo ljudstva, ki je z vsklikanjem in mahanjem robcov in klobukov pozdravljalo bližajoče se goste. Kmalu na to so se slišali iz Devina strel iz topičev, ki so nekako pošatno odmevali med visokim skalovjem nad pristaniščem. To streljanje je podajalo trenutku neko posebno slovesnost. Med tem priplul je parnik ob sviranju našega Naprej v devinski pristan, kjer nas je pričakovala velika množica ljudstva, na čelu jej župan devinski, g. Ples s svojo krasno hčerko in pevske društvo »Ladija« iz Devina s trobojnic.

Ko so se društva na pomolu razvrstila v slikovito skupino in se je prvo navdušenje poleglo, je dražestna hčerka gospoda župana Plesa v jako pristranih in navdušenih besedah pozdravila najprej Sokola, potem vsa druga društva in izletnike, poklonivši starosti, bratu

dr. Otokarju Rybaču velik, krasen šopek cvetlic. Ko je starosta vsprejel prelepi dar, je med občinstvom zopet zaorilo: Na zdar! in Živio! klicev. V svoji zahvali je povdajal starosta v ime Sokola, družih društev in vseh izletnikov, da vsikdar radi prihajamo v Devin, ker vemo, da bomo presrečno vsprejeti in ker vemo, da prihajamo na klasična tla, kjer bijeta jeden ob drugega dva elementa: slovanski in italijanski element. Izrekaši še enkrat svojo zahvalo, je zaklical krepki sokolski: Na zdar! vrli občini devinski in nje uglednemu županu.

Nato je gospod župan Ples še enkrat ponovil pristrčno dobrodošlico in je starosti stisnil roko v znak slovenskega pobratimstva.

Godba je zasvirala naš Naprej!, ljudstvo na pomolu in na skalovitih višinah je orilo Živio!-klice in gromelo je streljanje iz topičev. Razvili smo se v dolg spreved s trema zastavama in vzradošeni po toli srčnem vsprejemu na tako vročih in zgodovinsko-pomembnih tleh smo jeli korakati.

Od pristana smo šli v dolgem sprevedu skozi del vasi — po kateri je plapolalo mnogo narodnih zastav; zlasti je bil lepo odičen novi, naravnost impozantni »občinski dom«, ki je v najbolji odgovor Legini šoli — na cesto, ki vodi proti kolodvoru, da pričakamo mile goriške goste. Ti so došli v lepem številu, med njimi 24 Sokolov v opravi.

Prvi jih je pozdravil župan g. Ples in za njim podpredsednik »Ladije« gospod Ferd. Ferkov. Po tem pa jih je ogovoril starosta »Trž. Sokola« brat, dr. Rybač, rekši: Mili bratje! V lepem številu ste prihitali v to prijazno vas. Vemo, da vas je v prvi vrsti privela semkaj naša sokolska ideja. To je ideja, ki je na severu te dni slavila veliko slavo, dočim je na našem jugu še ne umejejo tako, in je tudi ljudji, ki jo celó prezirajo. Pri vas v Gorici ste začeli prav resno vršiti našo sokolsko nalogo. Le tako naprej! Narod imponira le, ako ima krepkih mož, ki kažejo, da poleg besed imajo tudi moč pesti. Take može nam mora vzgajati sokolska ideja. Zato je ta ideja prava. (Viharni »Na zdar!« in »Živio!« klic.)

Starosta »Goriškega Sokola«, brat dr. Treo je spregovoril zvenečim, sonornim glasom nekako tako-le:

Prišli smo iz Gorice v skromnem številu. Mari pa smo res prišli samo pijančevati, kakor se nam je očitalo od izvestne slov. strani?! (Klicí ogorčenja). Ali smo prišli komu v klubaj? Ne, mi smo prišli sem kakor Slovenci pod izključno narodno in nobeno drugo zastavo! (Frenečični živio-klici). Dva vzroka sta v glavnem, ki sta nas dovela semkaj. V prvo, da se porazveselimo z brati na tej zadnji postojanki, kjer valovi Adrije še butajo ob slovenska tla in kjer se vzlic sovražnim navalom še čutimo gospodarje. (Navdušeno vsklikanje). V drugo pa smo prišli semkaj, da tukajšnjim borilecem vlijemo novih sil in energije. »Goriški Sokol« jih pozivlje le k narodnemu delovanju!

Nato so društva odkorala v sprevedu na veselilni prostor, na krasno ozaljšani vrt goštilne g. Plesa. Spredaj je svirala godba, nato je korakalo pod svojo zastavo devinsko pevske društvo »Ladija« — pevci in pevke —, za istim »Goriški Sokol«, potem »Tržaški Sokol« z zastavo in pevske društvo »Kolo« z zastavo. Na lepem velikem veseliskem vrtu — ki je bil naenkrat natlačeno poln — se je razvila kmalu jako animirana zabava. Telovadbo so otvorili telovadei goriškega »Sokola« z vajami na bradlji, potem so telovadili telovadei tržaškega »Sokola« na drogu, za temi zopet Goričani na drogu in slednjič Tržačani na bradlji. K zaključku so Goričani priredili še več jako lepih skupinšpanjskimi drogi. Vrsta goriških telovadcev je sestajala iz bratov: Šaup, Brajnik, Vuga, Kostnapfel, Fon in Praprotnik, pomožena še s tremi telovadei: Koritnik, Leban in Bregant.

Nam ni namen, da bi tu stvarno ocenjevali telovadbo goriških gostov. Lepo izvajanje istih je bilo tem pohvalneje, ker so se še le v zadnji čas odločili, da nastopijo v Devinu. Občinstvo je burno aplavdiralo goriškim gostom.

Tržaškim telovadcem moramo priznati, da so se resno pripravljali za ta nastop. Danes smo v položaju, da smemo govoriti brez vsakih obzirov na mladost, na slabe odnošaje, na skromne razmere itd. kakor je to treba večinoma v naših domačih očenah, da se ne zadene kje ob občutljivost tega ali onega. Tu

smo stali včeraj pred pravimi, resnimi telovadei in ne diletanti.

Učitelju bratu Bergantu moramo najiskreneje častitati na vspehu, ki ga je dosegel včeraj se svojimi telovadei v Devinu katere telovadec je dovedel že do take popolnosti, da so večinoma brez najmanjšega truda precizno in eksaktno ter s primerno eleganco izvajali tehnično jako komplicirane vaje, katere so se na zadnjem (4.) vsesokolskem izletu v Pragi izvajale na tekmovalni telovadbi. Dosedaj nismo bili vajeni, da bi pri telovadeih tržaškega »Sokola« divili se takej telovadbi. Telovadei so res dobro izšolani in vlada med njimi potrebna disciplina, kar je pogoj vsakemu vspehu, posebno pa na telovadbi. Tudi kakor telovadec nam je včeraj brat Bergant prav posebno imponiral s svojimi težkimi in zelo elegantno izvajanimi vajami — izvzemši malo nezgodico pri eni vaji — posebno se stoji na drogu in prestopki na bradlji. Lepo je telovadil tudi brat Vičič, ki se je odlikoval v kolčnih vajah, kakor tudi brat Maurin s teznimi vajami. Pohvaliti nam je posebno tudi mladega brata D., ki nas je s svojo prav dobro telovadbo prepričal, da smemo od njega še jako veliko pričakovati. Žal da je bil brat Weiss nekoliko bolan in ni mogel pokazati vse svoje zmožnosti ter tako izvrstno telovaditi, kakor smo od njega pričakovali. Slednjič omenimo naj še začetnika, brata Renerja, ki kaže obilo veselja in dobre volje, da postane dober telodec. Omenimo naj še, da so izmed gori navedenih 4 telovadei delali veletoeče (veliko kolo) in vsi razun jednega stoje na bradlji. Oni, ki se nikakor ne morejo ogreti za našega »Sokola«, opozorimo na to, da je sodba strokovnjakov, ki poznajo telovadce tržaške »Ginnastice« tržaškega »Turnvereina« in »Sokola« ta, da so naši Sokoli najboljši telovadei v Trstu ter da prekašajo Nemce in Lahe. Kam bi lahko dospel naš »Sokol« ako bi ga vsi narodnjaki podpirali kakor zasluži?! Že samoljubje moralo bi vsacega navdušiti za sokolstvo, ako pomisli, da so naši telovadei na tako dobrem glasu v Trstu. Zganite se, oj zaspanci, in pritecite »Sokolu« na pomoč, da bo mogel mogočno razprostrti svoja krila, s katerimi bo Brazil naš narod pred sovražnim tujeem! »Sokol« je počel resno gojiti telovadbo, najvažnejšo mu nalogo, dolžnost vseh je, pa da mu ravno sedaj dajo pogum, da bo vstrajal na potu, ker zastoj bi bilo tožiti, kadar bo bilo morda prepozno. Toliko za danes o telovadbi; pridržujemo si pa, da pozneje še nekoliko spregovorimo o »Sokolu« in o tem, kar je občinstvo dolžno temu velevažnemu društvu.

(Zvršetek pride.)

Resna beseda naši mladini. Pišejo nam: Prihodnji mesec, ali najdalje oktobra, se začnejo v našem mestu običajne takozvane — »plesne vaje«. Te vaje se vrše na štirih, ako ne celó na petih krajih in to vso zimo! Mi nismo principijelno proti plesu, ker vemo, da se je plesalo od prastarih časov, se pleše danes in se bo plesalo, dokler bo svet stal. Da pa pišemo te vrste, temu ni kriv ples sam na sebi, ampak način, kako se pri gori imenovanih »plesnih vajah« ponekod pleše! Naslov teh plesov pravi, da so to plesne vaje! V resnici so pa ti plesi, vse kaj drugega — samo vaje ne! Take »vaje« začnjenj navadno že ob 4. uri popoldne in trajajo od 8—9. in tudi 10 ure!! Na vajah bi morali plesati malo in zmerno, kar bi novincem služilo v pouk; v resnici pa plešejo kar za stavo in to počele pol ure, brez odmoru!! To se ne dogaja povsod, zato je to namenjeno le onim, ki trpe take — smrtonosne »vaje«!

To nam je povod, da moramo govoriti in polagati na sree vsem našim plesalcem, a še posebe prirediteljem takih plesov, naj vsi skupaj skrbje za zmerao vršenje plesnih vaj, ki naj bodo res plesne vaje in ne to, kar so bile do sedaj!

Vsako leto nam je beležeti kako žrtev plesa med našo mladino. Prirejevateljem plesa ni neznano to!

Mi ti, draga mladina, ne govorimo morda iz nevoščljivosti, ker ti ne privoščamo poštene zabave, ali iz kakih postranskih namenov — ne, mi ti, govorimo, ker te ljubimo iz vsega srca in ker želimo, da ostaneš zdrava, da se množiš in razvitaš v korist in slavo naroda našega!

Na plesnih vajah se v našem mestu premalo gleda tudi na narodno stran in se — vsaj v nekaterih takih lokalih — preveč laškotari! Izgovori, da ta ali oni (ona) ne zna slovenski — so piškavi, ker, ako so te plesne

vaje narodne, za kakoršnje so razglašene — potem ni treba, da imajo tu vstop ljudje, ki ne znajo našega jezika! Ako je pa kedo, ki govori le za silo slovenski — je naša in vaša sveta dolžnost, da mu govorimo vedno in samo slovensko, drugače se dotičniki ne priuče nikdar svojem materinemu jeziku! Da, materinemu jeziku, kajti drugorodec je presneto malo, ki bi se brigali za priučenje našemu jeziku, na čemer smo zopet sami krivi, ker vedno in povsod silimo naprej — s tujimi jeziki — zapostavlja svoj materin jezik!

V tem slučaju nam je pohvaliti »Delavsko podporno društvo«, ker je tam, kadar so plesne vaje, strogo zabranjeno rabljenje tujih jezikov. Posnemajte to društvo in četudi morda zgubite par plesalcev — si pa od druge strani pridobite priznanje!

Še enkrat priporočamo, naj se pleše zmerno in naj plesalec obeh spolov ne hodijo med plesom, in ko so mokri, na ostri zimski zrak. — Posebno priporočamo, kakor že gori rečeno, prirejevalcem oziroma nadzornikom plesa! Nadejamo se, da ta opomin ne naleti na sama gluhla ušesa.

Kaj je z izletom na Miljski hrib?
Pišejo nam: Minolo zimo je nekdo opisoval lepoto romantičnega hriba, ki se dviga nad Miljami. Piše je pozival tržaška narodna društva, naj bi tekoma tega poletja priredila mal ali velik izlet na ta hrib, kjer žive, z malo izjemo, sami naši vrli narodnjaki, ki bi nas sprejeli z odprtimi rokami.

Kaj je z dotičnim gospodom dopisnikom? Je-li zaspal? Sedaj se sicer bližamo zaključku sezone za izlete; vse eno pa bi se še lahko kaj ukrenilo, da bi obiskali tiste kraje in tisto dobro naše ljudstvo.

Pozivljam torej gosp. dopisnika, ako je še med živimi, da se oglasi in s pomočjo drugih rodoljubov priredi ta mali, ali pa veliki izlet!

(Op. uredništva: Dotični dopisnik je mej živimi, čil in zdrav in se je že spomladi oglašil za izlet na Miljski hrib, ali opustil je to misel z ozirom na veliko število drugih narodnih slavnosti, ki so se vršile letos v Trstu in okolici skoraj vsako udeležilo! Ako mislite rokaji, da je še čas za tak izlet — postavite se na noge!)

Otvoritev skupnih prostorov »krožka socijalnih sudij« in nekaterih delavskih organizacij izvršila se je včeraj o poludne v hiši št. 3 ulice Boscchetto. Prostori so urejeni tako, da ima vsako društvo posebne prostore, velika dvorana pa bo služila skupno vsem društvom. Otvoritvene slavnosti udeležilo se je kakih 400 oseb. Gg. Pittoni in Ueckarsta govorila laško, Kristan slovenski in Panek nemški.

Samomor. Na Montebellu se je zastrupil predsmoči 65-letni težak Josip Tomassini iz ulice Maiolica št. 7. Umoril se je radi neozdravljive bolezni.

Poskus samomora. Sinoči, nekoliko po 7. uri, se je 16-letna Gizela F. iz ulice Solitario hotela umoriti, popivši nekoliko strupa v veži hiše št. 10. v ulici Barriera vecchia. Po sreči je vratar še pravočasno zapazil to in poskrbel, da so mladenko spravili v mestno bolnišnico, kjer so jej sprali želodec in jej rešili življenje.

Najdeno. Kdor je zgubil včeraj na parniku »Zaule« palico, naj se obrne do sluga v »Delavskem podp. društvu«, kjer je ista shranjena.

Dražbe premičnin. V torek dne 27. avgusta ob 10. uri predpoludne se bodo vsled naredbe tuk. e. kr. okrajnega sodišča za civilne stvari vršile sledeče dražbe premičnin: pri Sv. Ani 204, hišna oprava, nagrobni spomeniki in krčmarska oprema; ul. S. Michele 1, hišna oprava; ulica Aquedotto 23, hišna oprava; ulica S. Antonio 1, hišna oprava; Roccol 418, krava; Barkovlje, omara in pisalna stiskalnica; ulica Barriera vecchia 21, hišna oprava.

Vremenski vestnik. Včeraj: toplomer ob 7. uri zjutraj 22.8, ob 2. uri popoldne 29.8 °C. — Tlakomer ob 7. uri zjutraj 765.0. — Danes plima ob 8.1 predp. in ob 7.13 pop.; oseka ob 1.23 predpoludne in ob 1.34 popoldne.

Vesti iz ostale Primorske.

× Una sinodo diocesana v Veglia. Pod tem naslovom pripoveduje poreška »L'Istria«, da je škof krški sklical vso duhovščino svoje škofije v posvetovanje za dan 2., 3. in 4. septembra, da določijo — med drugim — soglasje v postopanju glede slovenskega bogoslužja. »Istria« trdi, da bo,

izvemši cerkve na Krku, Cresu in Osoru, eventuelno v Lošinju velikem in malem, v vse cerkve škofije uvedeno slovensko bogoslužje.

× Istria seveda bljuje ogenj in žveplo. Z njenega stališča jej ne moremo zameriti. Ali kedo jej je kriv temu, da so vsi interesi oligarhije v direktnem nasprotstvu z interesi velike večine prebivalstva in cerkve!

× Kača ga je pičila. Pred nekoliko dnevi pičila je kača 5 letnega otroka Frana Mokole, ki se je igral na travi nekje blizu Sežane. Otroci je stekel takoj domov in povedal, kaj se mu je zgodilo; stariši pa, mesto da bi bili sproveli otroka takoj k zdravniku, skušali so ga zdraviti sami doma in so ga privedli v tržaško bolnišnico šele v soboto, ko je imel že vso roko otečeno. Zdravniki so morali revčeku roko odrezati a vsejedno je otrok še v veliki nevarnosti.

× To je naravnost provokacija. Z ozirom na notico iz Nabrežine, priobčeno v tem listu v štev. od 23. avgusta pod gorenjim zaglavjem, nam je e. poštac in brzojavno ravnateljstvo doposlalo pojasnilo, iz katerega posnemamo:

Nekemu, že 2 leti na e. k. poštne in brzojavne uradu Nabrežina 2 v službi se nahajajočemu poštne ekspeditorju dovolil se je vsled zdravniške odredbe osem tedenski dopust.

Ker pa nadpoštarju v Nabrežini, vsled nedostajanja moških službenih moči, v zvezi vsemu trudu ni bilo mogoče dobiti za omenjeni čas slovenskemu jeziku večjega ekspeditorja kakor namestnika, bil je primoran, vsprejeti začasno v službo onega ekspeditorja, s katerim se bavi navedena notica in sicer še le tedaj, ko je že bil vsled odhoda zgoraj omenjenega ekspeditorja na dopust, celih 8 dni službo opravljal mesto z dvema le z enim ekspeditorjem.

C. kr. poštne in brzojavno ravnateljstvo pripominja nadalje, da je vsprejemanje e. k. poštne ekspeditorje stvar poštarjeva in da ravnateljstvo, ako ni posebnih vzrokov, nič ne vpliva o tem. Konečno nam javlja rečena oblast, da je poštne uradu v Nabrežini brzojavno naložila, naj dotičnega poštnega ekspeditorja uporablja le v notranji službi in ne tudi v poslovanju s strankami.

× Bralno društvo »Jubilej« v Mavhinjem priredi v nedeljo 15. sept. t. l. zanimivo veselico s petjem, godbo, deklamacijo, igro in plesom. Vspored se natančneje svoječasno objavi. To v znanje bratskim društvom.

× Velikodušen čin. Veteran prvoboriteljev istrskih, dični starček, obremenjen po letih, ampak mlad, svež po duhu in rodoljubja, dr. Dinko Vitezić, je društvu »Hrv. dom« v Vrbaniku, otvorivšemu se nedavno temu, odpustil vso svojo terjatev 15.000 K in se je vrhu tega še odpovedal povračilu vseh deležev v znesku 2000 K. Tako je »dom«, po tem veldušanem činu dra. D. Vitezića, postal čista svojina društva. Slava in zahvala v imenu narodne stvari dičnemu starčku dru. Dinku Viteziću!

Vesti iz Kranjske.

* Iz Zagorja na Pivki, nam pišejo: Nadejamo se, da bomo imeli dne 1. septembra zopet enkrat dan vžitka. Naše vrli »gas. društvo« bo obhajalo namreč takrat desetletnico svojega obstanka in otvori svoj »gasilni dom« in to s posebno slavnostjo in veselico. Posebno pozornost vleče nase »tombola«, ki je tudi na programu; kajti dobitki so res lepi, n. pr. tele, plug in razno drugo praktično orodje. Godbo oskrbi iz prijaznosti sl. pešpolk bosanski, petje pa domači pevski zbor. Za ples bosta napravljena dva prostorna odra. Vsa veselica se bo vršila na planem. Ker se je že dolgo napravljalo na to slavnost, je zanimanje po okolici res veliko in če se nam Jupiter Pluvij skaže prijaznega, nadejamo se dobre zabave. Nekaj društev je že sklenilo, da se korporativno vdeležijo veselice.

* Iz pod Krima nam pišejo dne 24. avg. 1901: Kakor so že poročali nekateri listi, evete v parku grofa Auersperga na Studencu (Ig) stoletna aloč ali agava (neka vrsta kakt). Splošno trde, da evete ta rastlina na 100 let, zato jo tudi hodijo gledat od blizu in daleč. Cvet sam, ki je pogljal iz srede nad 1 m dolgih in zelo mesnatih debelih listov, je visok že nad 6.5 m; pa še raste. Na vrhu se je razkošatil v več odrastkov, kateri imajo na koncu vejice rumenkaste, kakor podolgasti orehi debele popke; ti cvetovi pa niso še po-

polnoma razviti. Kdaj bodo, ugiblajo ljudje priprosti, a ne uganajo niti učenjaki. Vse pa kaže, da se rastlina, ko odevete, posuši. Zlasti ob nedeljah ima graščina mnogo obiskovalcev. In nadučitelj, g. F. ks. T., je porabil ugodno priliko ter postavil poleg stoletne agave nabiralnik za ubožno šolsko mladino. Nabralo se je že lepih kronie, pa se jih še nabere.

Vreme je tukaj suho, letina kaže izborna.

* In vendar se je moral povr-niti. Iz mestnih zaporov je všel, najljubše se poslovil od policajev, obiskal prijazni Solnograd in potem — na neradovoljnem povračanju iz Solnegrada v Ljubljano — nasamaril orožnika, skočivši z vlaka: vse vse je storil, kar je bilo v njegovi moči, da bi užival zlato svobodo in dihal prijetni zrak v božji odprti naravi. Ali — es hat nicht sollen sein. Je že tako usojeno: zalotili so ga zopet, slavnega Josipa Anžiča.

Ko je bil napravil drzni skok z drdrajočega vlaka — neuljudno pustivši orožnika tam pred vratmi stranišča — je bila seveda hitro po koncu vsa ljubljanska policija. Ista je sodila, da Anžič ni mogel bežati daleč, ker ni imel denarja — kedar kdo potuje v spremstvu orožnikov, mu navadno ne puščaj denarja —, pa tudi kosti da si je utegnil kaj pretresti o drznem skoku. Policija se ni motila ta pot. Anžič jo je res udaril na svoj dom, v Hradekega vas. Doznavši to po svojih zaupnikih je policija dala obkoliti hišo od redarjev in detektivov v civilni obleki in od stražnikov v uniformi. Ubogi Anžič je bil tako rekoč hermetično zaprt. Obroč se je stiskal in zóžal vedno bolj okolo Anžičevega zavetišča. Ali Anžič zna, on se ne da tako v ceno — to priznanje smo mu že zadnjič slovesno izrekli. Po vsej hiši nikjer sledi o njem. A tu je pogled moža javnega reda pal na — jedilno omaro. Morda se je možem čudno zdelo tudi to, da je bila omara s ključem zaprta, a ključa ni bilo v ključavnicu ni nikjer drugje. Taki moške pa so včasih malo čudni in trmasti: če si je kaj v glavo vtepel, pa ti ne odjenja...! Tudi sile se ne strajajo. Ker torej ni bilo najti ključa, pa so segli po — sekiri. V ta hip pa so se vrata omare sama odprla in iz omare je skočil — ljubimec bicikljev, Joško Anžič, kar tja sredi može javnega miru in reda. Tableaux!

Potem pa se je vršil veldramatičen prizor: Policaji so prišli Anžiča. Tat in domači so jokali, policaji so od veselja vriskali, da so dobili nevarnega tatu zopet v svoje roke. Uklenjenega Anžiča so pripeljali najpopred na stražnico na Karlovsko cesto, kamor je prišel po njega voz za jetnike in ga v spremstvu poulične mladine odpeljal na rotovž, kamor je privrelo vse polno ljudi, kateri so hoteli videti dvakrat pobeglega Anžiča. Ko sta ga dva stražnika vodila uklenjenega od zaslišanja in ga peljala v zapor, pričakovalo ga je na stopnicah in na hodnikih mnogo ljudi. Tudi ko so ga odpeljali na Žabjek, zbralo se je pred magistratom mnogo občinstva. Sedaj menda ostane nekaj časa na Žabjeku.

Vesti iz Štajerske.

— Papeževo odlikovanje. Sv. oče je imenoval knezoškofa v Mariboru, dra. Mihaela Napotnika, hišnim prelatom in papežkim prestolnim asistentom. To se je zgodilo že spomladi, a doznalo se je še le iz knjige »Actiones in Constitutiones«, ki prinaša sklepe lanske lavantinske sinode.

Brzojavna poročila.

Dva shoda v Litomericeh.
LITOMERICE 26. (B.) Katoliški shod, ki se je vršil tu včeraj in na katerem je škof Schöbel povdarjal krščanski nikakor pa ne politički značaj istega, se je izvršil brez vsake neprilike ter je bil zaključen z navdušenim poklonstvom Nj. Vel. cosarju. Istočasno se je v nekem drugem lokalu vršilo protestno zborovanje, na katerem so govorili državni poslanci Schreiter, Kutscher in Eissenkoib. Ta shod je bil od oblasti razpuščen radi hudih napadov na ustanove katoliške cerkve. Lokal so spraznili orožniki. Jednega uradnih organov ja zadela časa za pivo zbog česar mu je pala čepica z glave. Sicer se ni dogodilo ničesar posebnega. Poskus množice, da bi udrla proti zborovalnemu prostoru katoliškega shoda, so orožniki preprečili.

Potovanje carja na Francozko.
PETROGRAD 25. (B.) Vse tukajšnje novinstvo izraža svoje veliko veselje na potovanju carja na Francozko. Listi so prepričani, da bo ta politički dogodek služil v prvi vrsti evropskemu miru, da ear Nikolaj potuje kakor glasnik miru za vse kulturne narode in da morejo torej to potovanje z radostjo pozdravljati vsi ljubitelji miru, ne le v Franciji in Rusiji, ampak povsodi, kjer ni kričeha sebičnosti ubila človekoljubna prizadevanj in najvišjih idejalov, odlikujočih krščansko narode.

Vojna v južni Afriki.
LONDON 26. (B.) Lord Kitchener brzojavlja iz Pretorije dne 24. t. m.: Delarey objavlja protiproklamacijo, s katero svari vse Bure pred mojo proklamacijo ter izjavlja, da bo nadaljeval boj.

Francozki vojni minister o odredbah vlade za vojsko.

TOULUSE 26. (B.) Na nekem banketu prirejenem včeraj, je imel vojni minister, general André, govor, v katerem je navajal na razsežno, kaj je že vlada storila za vojsko in je rekel, če tudi se vojska ne sme pečati s politiko, mora pa tembolj ostati zedinjena z narodom. Govornik je razpravljal o odred-bak, ki so se ukrenile, da bo to ujedinenje še krepkeje; sosebno je govoril o odredbah za pobiljšanje položaja častnikov, podčastnikov in vojakov. Vojni minister je opominjal na različne operacije, katerih se je udeležila vojska, v Kitaju, kjer so vojaki po svoji ustrajnosti, disciplini in hrabrosti pridobili obudovanje tujih kontingentov ter v južni Oraniji, kjer so s spretnostjo, dokazano na tej ekspediciji, dosegali, da ni bilo potrebno prelivanje krvi.

Govornik je zaključil: Z opravičenim ponosom se pripravljamo na vsprejem vzvišene-ga vladarja prijateljskega nam naroda, ki bo sodil o doseženih rezultatih.

Prave kranjske klobase

velike po 18 kr. ena, šunke s kožo ali brez kože po 90 kr. kilo, preščife glave brez kosti po 40 kr. klg., slanina in suho meso po 70 kr. klg., salame po 80 kr. klg. Vse to pošilja proti povzetju

Janko Ev. Sirc v Kranju.

Pravi brinovci liter 1 gld. 20 kr.

Velikanska rastava pohištva in tapečarij. Izvenredno ugodne cene. **VILJEM DALLA TORRE** v Trstu, trg Giovanni 5. (Palača Diana.) — Moje pohištvo donese srečo. —

Aleksander Levi Minzi
Prva in največja tovarna pohištva vseh vrst.
• T R S T •
TOVARNA: Via Tesa, vogal
Via Limitanea
ZALOG: Piazza Rosario št. 2 (šolsko poslopje) in Via Riborgo št. 21
Velik izbor tapečarij, zrcal in slik. Izvršuje naročbe tudi po posebnih načrtih.
Cene brez konkurence.
ILUSTROVANI CENIK ZASTONI IN FRANKO
Predmeti postavio se na parobrod ali železnico franko.

MIZARSKA ZADRUGA V GORICI
z omejenim jamstvom
naznanja slovenskemu občinstvu, da je prevzela
prvo slov. zalogo pohištva
iz odlikovanih in svetovnoznanih tovarn v Solkanu in Gorici
Antona Černigoj-a
katera se nahaja
v Trstu, Via Piazza vecchia (Rosario) št. 1.
(na desni strani cerkve sv. Petra).
Konkurenca nemogoča, ker je blago iz prve roke.

